

Scrisoare către Vladimir Tismăneanu

Paris, 3 iulie 2006

Domnule Vladimir Tismăneanu,

În 22 iunie acest an am scris textul “Despre Vladimir Tismăneanu - și nu numai - în 11 puncte” în replică la interviul luat de A. Goșu, publicat în revista 22.

Numai că nici “22” (Rodica Palade) nici “Aldine” (Dan Stanca) nici “Ziua” (S.R. Stănescu) nici “Adevărul” (unde filtru este A. Badin, cel care a luat interviul la care fac aluzie în Post Scriptum) nu au răspuns, cu excepția ultimului, care a transmis hotărîrea: NU.

Dacă aș fi în locul lui Vladimir Tismăneanu, m-aș îngrijora. Sunt convins că din partea sa nu a fost emis nici un ukaz de a nu publica ripostele lui Goma la propostele lui Tismăneanu - ar însemna să ne întoarcem în cumpliții ani 1948-1958 când la “puritatea ideologică” a textelor apărute în volume, în presă vegheau: delirantul Chișinevschi, ferocele Răutu, subalternii săi devotați Valter Roman, Leon Tismăneanu, Goldberger, Ofelia Manole și alți tovarăși de alte naționalități de sinistră amintire.

Pentru a-și “repera” onoarea, Vladimir Tismăneanu (dar vrea? - vom verifica numaidecât) are de făcut următorul lucru:

Să se adreseze șefilor publicațiilor respingătoare, propunându-le textul de mai jos, însoțit de scrisoarea de față, în virtutea toleranței, chiar dacă aceasta nu face parte din panoplia “standardelor academice” cu care mi-a închis gura când m-a anunțat că nu mai fac parte din Comisia prezidențială pentru studierea comunismului - fiindcă îmi lipsesc standardele...

Dacă va pretinde că el, Vladimir Tismăneanu este un biet profesor la Maryland, în trecere prin București (în momentul de față aflat la odihnă binemeritată la Sinaia, Mamaia, Tataia) și că nu are nici o putere (sic) să ceară, să impună, să dikteze - îi voi răspunde cu o anecdotă adevărată:

Acum câțiva ani, în Franța izbucnise un scandal: scriitorul Renaud Camus (a nu se confunda cu Albert, mort în 1960) scrisese în Jurnalul său publicat, că la postul de radio France Culture lucrează mult mai mulți redactori evrei decât neevrei, iar aceștia invită în emisiunile lor prieteni, colegi - tot evrei - mai numeroși decât neevreii. Bietul Renaud Camus, el, naivul, în virtutea dreptului de expresie, își exprimase o *opinie* care, nu întâmplător era și exactă - și nu doar privind posturile de radio, ci și la cele de televiziune - dar ce campanie a fost orchestrată împotriva fioro-

sului “antisemit”! - la care au participat, cu sfânta-le indignare tenorii (în România li se zice: “directorii”) opiniei publice indignate.

Singurul dintre intelectualii care nu s-a năpustit să dea cu parul în capul blasfematorului a fost filosoful Alain Finkielkraut, titular al unei emisiuni săptămânale, “Répliques” pe care o deține și azi. Evenimentul se petrecea înainte de izbucnirea ultimei Intifada - provocată de Ariel Sharon, astfel ajungând la guvernare - deci pe când Finkielkraut mai era o persoană rezonabilă, cu care se putea discuta (chiar și despre Palestina, fără ca el să invoce “argumentul demografic”! - depun mărturie, pe atunci eram în relații *normale*) - și care a intervenit ca un șef de clasă, bătînd din palme, cerînd atenție și spunînd, în esență:

Este adevărat ce susține Renaud Camus că la France Culture sunt mulți redactori evrei - dar ar fi trebuit să recunoască: nu toți. *Fiindcă suntem în Franța unde chiar și francezii au dreptul să lucreze la acest post de radio...* (sublinierea îmi aparține).

La o astfel de insolență nimeni dintre bravii francezi nu a răspuns: și ei sunt traumatizați, paralizați de culpabilizarea cultivată consecvent de holocaustologi.

Eu însă, român fiind - chiar de nu am nici un fel de cetățenie (româna mi-a fost furată de *Statul român în 1977* și nerestituită nici azi - cu scuze), îmi spun că românii mei n-or fi ei chiar atât de lași, de nedemni - cu condiția ca un evreu să le dea bilet de voie la exprimare, fie și cu perfidia unui Alain Finkelkraut.

Așadar îi propun lui Vladimir Tismăneanu să se adreseze el tovarășilor responsabili de ziare-revistei posturi de radio și televiziune, recomandîndu-le să publice textul “Despre Vladimir Tismăneanu - și nu numai - în 11 puncte” însoțit de scrisoarea de față. Astfel va face să înceteze zvonul că el ar fi dat dispoziția de a i se interzice lui Goma dreptul de a publica - cu atât mai puțin: dreptul la replică - în românește, în România.

Tot se lăudase (despre V. Tismăneanu este vorba, în continuare) că el va face tot ce-i stă în putere pentru ca Goma să poată publica, în limba sa, în țara sa - ei bine, iată ocazia!

Drept care atașez textul cu pricina și aștept rezultatul intervenției sale - în favoarea mea.

Paul Goma